

«Віддай людині крихітку себе. За це душа поповнюється світлом...»

Люди-вказівні зірки, люди-маяки. Ті, що навіть серед непроглядної ночі горять вогнем, вказуючи нам напрямом. Такий напрям нам дає **Ліна Василівна Костенко, яка святкує 92-річчя!**

Її життєвий шлях – живий, драматичний літопис України ХХ століття. Тяжке воєнне дитинство. Сподівання на «відлигу» й відродження української культури, які не виправдалися. Десятиріччя заборон, цензури й утисків. Боротьба й національний підйом. Омріяна, довгоочікувана незалежність. Зневіра й надія, що змінiali одна одну роками. І – знову смертельна небезпека, знову війна зі старим ворогом, що йде під старими гаслами. Все це – у нашій історії, у

біографії та віршах Ліни Василівни.

Історії пишуть на столі. **Ми ж пишемо кров'ю на своїй землі.** У найтемнішу годину світло праведних душ підтримує нас, дає сили дожити до світанку. Зараз, коли Україна стикнулася з найстрашнішим випробуванням на пам'яті нашого покоління, її вірші ставлять нас у стрій.

**І щось в мені таке велить
Збіліти в гнів до сотого коліна!
І щось в мені таке болить,
Що це і є, напевно, Україна.**

Великий гнів – на підступного, жорстокого ворога. Великий сум – за усіма, кого вже забрала війна, і забере ще. Велика любов – до нашої країни, бідної та мужньої, пораненої та незламної. Велика мрія – побачити Україну вільною та єдиною. У великих людей і думки, мотиви та прагнення будуть великими.

Поетеса розмовляє з нами з висоти своєї душі – і підіймає нас до свого рівня. Туди, де немає ані страху, ані сумніву, ані сорому. А є лише впевненість, що разом ми – зможемо. Що все буде Україна.

